

Arrest

nr. 322 726 van 3 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 augustus 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 augustus 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij kwam op 11 juli 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende op 12 juli 2005 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken nam op 6 september 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

1.3. De verzoekende partij tekende een dringend beroep aan bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), die op 27 april 2006 een bevestigende

beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State gaf aanleiding tot een arrest waarbij de afstand van geding werd vastgesteld (RvS 25 april 2007, nr. 170.542).

1.4. De verzoekende partij diende op 11 juni 2007 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De verzoekende partij diende op 10 september 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. De commissaris-generaal nam op 9 oktober 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot het in punt 1.4. vermelde verzoek. Het beroep tegen deze beslissing werd bij arrest met nummer 5874 van 17 januari 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.7. Op 20 februari 2008 diende de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. Op 12 maart 2008 trof de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd bij arrest met nummer 12 895 van 20 juni 2008 door de Raad verworpen.

1.9. Op 18 maart 2008 diende de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.10. Op 12 augustus 2008 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad bij arrest met nummer 20 704 van 18 december 2008 verworpen.

1.11. De commissaris-generaal nam op 10 augustus 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot het in punt 1.9. vermelde verzoek om internationale bescherming. Na beroep weigerde ook de Raad bij arrest met nummer 36 126 van 17 december 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.12. Op 15 maart 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.13. De verzoekende partij diende op 8 november 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) nam op 2 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.13 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd bij arrest met nummer 122 976 van 24 april 2014 door de Raad verworpen.

1.15. De verzoekende partij diende op 4 december 2014 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

1.16. De gemachtigde nam op 16 maart 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.15 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden bij arrest met nummer 153 712 van 30 september 2015 door de Raad verworpen.

1.17. De verzoekende partij diende op 10 juni 2020 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

1.18. De gemachtigde nam op 26 oktober 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.17. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.19. De verzoekende partij diende op 9 januari 2024 een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in.

1.20. De gemachtigde trof op 27 augustus 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.18 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij werd hiervan op 30 september 2024 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.01.2024 werd ingediend door :

M., N. [...] (R.R. [...])

Geboren te I. op (...)

Nationaliteit: A.[...]

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste VIB werd afgesloten op 02.05.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Een tweede VIB werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 17.01.2008 geweigerd met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming. Het derde VIB werd op 12.03.2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen en het vierde en laatste VIB werd op 21.12.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk respectievelijk tien maanden, zeven maanden, één maand en een jaar en negen maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Volledigheidshalve wordt vermeld dat betrokkene reeds vier maal een aanvraag artikel 9bis indiende. Dit op 10.09.2007, 13.11.2012, 04.12.2014 en 10.06.2020. Deze werden respectievelijk afgesloten met één ongegronde beslissing dd. 12.08.2008 en drie maal een onontvankelijke beslissing dd. 02.10.2013, dd. 16.03.2015 en dd. 26.10.2021. Wederom gaf betrokkene geen gevolg aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden afgeleverd.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zijn centrum van belangen in België heeft opgebouwd en verwijst naar artikel 8 van het EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Echter, er dient te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de persoonlijke en sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoont dat hij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden met zijn persoonlijke en sociale belangen die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van zijn sociale bindingen legt betrokkene verklaringen van Belgische vrienden en kennissen voor die echter niet getuigen van relaties die van dien aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8

van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale bindingen in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Betrokkene beweert dat hij in het land van herkomst niets heeft en niet beschikt over de bestaansmiddelen of huisvesting die nodig is om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van verblijf. Het is echter aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die zijn beweringen kunnen staven. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in het land van herkomst niemand meer zou hebben om op terug te vallen en dat hij aldaar geen familieleden meer heeft waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Angola en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg niet vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in die 27 jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd in zijn land van herkomst, noch dat hij deze sociale contacten niet meer zou hebben onderhouden tijdens zijn verblijf in België. Hij bewijst alleszins het tegendeel niet. Bovendien blijkt uit het eerste VIB van betrokkene dat zijn beide ouders, 2 broers, 4 zussen nog in Angola verblijven. Betrokkene toont niet aan dat dit niet langer zo is of dat hij niet bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Daarnaast verklaarde hij tevens dat hij nog twee kinderen heeft in Angola. Deze beweringen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomengenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Wat betreft de bewering dat, indien hij verplicht wordt om terug te keren om er maanden tot jaren te verblijven in afwachting van de behandeling van zijn aanvraag, deze onderbreking een niet te verwaarlozen morele en materiële schade zal teweegbrengen en tevens een schending van zijn rechten; dient opgemerkt te worden dat betrokkene hier geen bewijzen van voorlegt. Dit is een blote bewering. Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verder haalt betrokkene aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat hier in casu geen sprake is van gedwongen terugleiding. Het staat betrokkene vrij om vrijwillig terug te keren. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkene verwijst naar de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932).

De advocaat van betrokkene wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers (meer bepaald het Arrest RVV dd. 29.10.2007), zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat

andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De elementen van integratie (dat hij in België verblijft sinds 2005, de gevolgde Nederlandse lessen, dat hij Nederlands spreekt en geen kans onbenut laat om zijn Nederlands nog te verbeteren, dat hij zich goed kan behelpen in het Frans, het attest scholing dd. 30.06.2009, de verzamelde handtekeningen, dat hij wil werken en niet afhankelijk wil zijn van de maatschappij, dat hij een zeer gedreven en gemotiveerde potentiële werkkraacht is, dat hij volledig ingeburgerd is in onze samenleving, dat de integratie zich op allerlei vlakken heeft afgespeeld, dat zijn Belgische vrienden en kennissen hem als een aangename en gedreven persoon ervaren, dat hij op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen heeft gemaakt op het economisch sociaal en cultureel terrein op andere terreinen van het maatschappelijk leven, de getuigenissenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.21. De gemachtigde trof op 27 augustus 2014 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekende partij werd hiervan eveneens op 30 september 2024 in kennis gesteld. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Il est enjoint à Monsieur, qui déclare se nommer :

De heer , die verklaart te heten:

Nom, prénom/Naam, voornaam: M., N. [...]

date de naissance/geboortedatum : [...]

lieu de naissance/geboorteplaats : l. [...]

nationalité/nationaliteit : A. [...]

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen¹, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision.

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : L'intéressé n'est pas en possession d'un visa valable. o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene beschikt niet over een geldig visum.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné (article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980).La situation a été évaluée lors de la prise de cet ordre de quitter le territoire. Cette évaluation est basée sur tous les éléments actuellement dans le dossier :

- L'intérêt supérieur de l'enfant : Il ne ressort ni du dossier administratif, ni de sa demande 9bis que l'intéressé a des enfants en Belgique.

- *La vie familiale : Il ne ressort ni du dossier administratif, ni de sa demande 9bis que l'intéressé a famille en Belgique.*
- *L'état de santé : Il ne ressort ni du dossier administratif, ni de sa demande 9bis que l'intéressé fait valoir des problèmes de santé.*

Par conséquent, il n'y a pas d'éléments qui posent problème pour prendre un ordre de quitter le territoire.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- *Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen kinderen in België de aanvraag, noch blijken deze uit het administratief dossier,*
- *Het gezins- en familieleven : betrokkene vermeldt geen familieleden in België de aanvraag, noch blijken deze uit het administratief dossier,*
- *De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag, noch blijken er medische elementen uit het administratief dossier.*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Si vous ne donnez pas suite à cet ordre de quitter le territoire dans le délai imparti, ou si cet ordre n'est pas prolongé sur instruction de l'Office des Etrangers ou si vous ne remplissez pas votre obligation de coopérer, les services de police compétents peuvent se rendre à votre adresse. Ils pourront alors contrôler et déterminer si vous êtes effectivement parti dès l'expiration du délai de l'ordre de quitter le territoire ou de sa prolongation. Si vous séjournez toujours à cette adresse, cela peut entraîner un transfert au commissariat de police et une détention en vue d'un éloignement.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2 Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Na een theoretische uiteenzetting over de formele en materiële motiveringsplicht betoogt de verzoekende partij als volgt:

"De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht= (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat ten eerste het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, alinea 1, 1°: verzoeker verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende partij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat de bestreden beslissing op dit punt (het bevel om het grondgebied te verlaten) geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Ten tweede beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 8buitengewoon9 nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormen wel degelijk een element in de

bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid en kan wel degelijk een reden zijn om dit verzoek te richten vanuit het land dat verzoeker beschouwt als zijn thuisland. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoeker.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verwerende partij aanhaalt dat verzoeker zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf. Dat verzoeker hieromtrent de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Bovendien heeft verzoeker duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Hij verwijst hiervoor naar de vele getuigenverklaringen.

Bijgevolg zou het voor verzoeker traumatisch zijn om na verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Dit kan wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een

proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.1.1. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre de verzoekende partij daarin de schending aanvoert van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen deze wetsbepaling zouden schenden.

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. Hieraan is *in casu*, zoals blijkt uit wat volgt, voldaan.

De Raad merkt op dat in de eerste bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt uiteengezet om welke redenen de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die kunnen rechtvaardigen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de daartoe bevoegde diplomatieke of consulaire post kan indienen. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog als zou in de eerste bestreden beslissing niet gemotiveerd worden waarom de door haar aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat ook in de tweede bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan werd besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, waardoor reeds is voldaan aan artikel 8 van dezelfde wet, dat oplegt dat de bepaling van artikel 7 die werd toegepast wordt vermeld. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Deze feitelijke vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist of weerlegd. Integendeel, zij erkent dat zij "*in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum*". In de bestreden bijlage 13 worden tevens de elementen die conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel besproken. De verzoekende partij dwaalt derhalve waar zij stelt dat in de tweede bestreden beslissing enkel het toepasselijke wetsartikel wordt vermeld.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Met haar niet nader geconcretiseerd betoog dat de motivering van de bestreden beslissing "*ontoereikend*" en "*onvoldoende nauwkeurig*" is, dat "[...] *de onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet alle feitelijke gegevens die ter beschikking ware, heeft rekening gehouden*", en dat de bestreden beslissing "*onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt*" toont de verzoekende partij geen schending aan van de formele motiveringsplicht. Dit klemmt des te meer nu de verzoekende partij tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht en gewag maakt van "*onjuiste motieven*" en een "*onjuiste motivering*". De verzoekende partij kan echter niet in redelijkheid aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds betogen dat die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3. In de mate dat de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht.

2.1.4. Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bewijslast met betrekking tot de aangehaalde buitengewone omstandigheden rust bovendien op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

2.1.5. Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij geeft, ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, te kennen dat zij in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat zij in afwachting was van de behandeling van haar lopende procedure. De verzoekende partij gaat op dit punt echter uit van een verkeerde lezing van de tweede bestreden beslissing. In de tweede bestreden akte wordt namelijk niet gemotiveerd dat de verzoekende partij niet over een geldig paspoort zou beschikken. De gemachtigde stelt enkel vast dat de verzoekende partij niet over een geldig visum beschikt. Met het betoog dat zij geen geldig visum heeft omdat zij in afwachting was van de behandeling van de lopende procedure, bevestigt de verzoekende partij dat de tweede bestreden beslissing steunt op correcte feiten. Bovendien werd het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd onmiddellijk volgend op de beslissing waarmee de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Een hangende verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet impliceert voorts geen enkele vorm van verblijfsrecht, ook niet tijdelijk. De Raad ziet niet in, en de verzoekende partij licht dit niet toe, welke onzorgvuldigheid de gemachtigde zou hebben begaan door vast te stellen dat de verzoekende partij niet over een geldig visum beschikt.

De verzoekende partij betoogt voorts dat het bevel niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens, maar hij laat na toe te lichten met welk concreet element ten onrechte geen rekening werd gehouden.

2.1.6. Verweerder oordeelde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde elementen, die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld.

Zij voelt zich vooreerst gegriefd door het gestelde in de eerste bestreden beslissing dat haar integratie niet als buitengewone omstandigheid wordt aanvaard omdat dit een element is dat tot de gegrondheidsfase behoort. Zij meent dat integratie echter zeer belangrijk is en wel degelijk een reden kan zijn om de aanvraag in te dienen in België. De verzoekende partij wijst er dienaangaande op dat *“hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.”* Zij betoogt verder dat haar lange verblijfsduur zowel in het kader van de gegrondheid als in het kader van de ontvankelijkheid in aanmerking dient genomen te worden, omdat men van haar niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar herkomstland zonder enige garantie op terugkeer. Zij verwijst vervolgens naar een arrest van de Raad van 29 oktober 2007 en stelt dat hieruit blijkt dat de gemachtigde niet alleen rekening moet houden met de integratie en de verblijfsduur tijdens de periode dat de verzoekende partij legaal op het Belgische grondgebied heeft verbleven, maar ook de jaren van onwettig verblijf in overweging moet nemen, alsook rekening moet houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. Zij wijst er verder op dat zij duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kenniskring heeft opgebouwd. Bijgevolg zou het voor de verzoekende partij traumatisch zijn om na een verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen. Een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland kan daarenboven jarenlang in beslag nemen, wat naar mening van de verzoekende partij wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich kan meebrengen. Volgens de verzoekende partij heeft de gemachtigde ten onrechte geen rekening gehouden met voornoemde factoren, waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen belangen van de Belgische Staat en de belangen van de verzoekende partij en het derhalve niet vaststaat dat de eerste bestreden beslissing niet disproportioneel zou zijn.

De verzoekende partij verduidelijkt vooreerst niet op welke instructies zij precies doelt. In zoverre zij zou refereren naar de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat de gemachtigde correct aangeeft dat deze instructie bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 integraal werd vernietigd en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt derhalve geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toe te passen (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en bijgevolg dient te worden geacht nooit te hebben bestaan. De verzoekende partij, die overigens zelf erkent dat deze criteria *“formeel gezien niet meer van toepassing zijn”*, kon aldus, gelet op het voorgaande, niet rechtmatig verwachten dat verweerder de criteria van de instructie van 19 juli 2009 op haar aanvraag zou toepassen. De bewering van de verzoekende partij

“dat deze instructies de facto nog toegepast worden” wordt niet gestaafd en laat de Raad daarenboven hoe dan ook niet toe te oordelen dat *in casu* enige onwettigheid zou zijn begaan.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat de verweerder haar verwijt dat zij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf, dat daarom geen rekening kan gehouden worden met de integratie en de duur van haar verblijf tijdens de periode dat zij onwettig op het grondgebied aanwezig was, kan zij niet worden gevolgd. De Raad stelt vast dat verweerder weliswaar een paragraaf besteedt aan de verwijzing naar de diverse asielprocedures van de verzoekende partij, de duur en het resultaat daarvan, en erop wijst dat zij wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielprocedure, maar verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien illegaal in België verblijft. Vervolgens wijst verweerder naar de diverse aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die de verzoekende partij tussen 2007 en 2021 heeft ingediend, het resultaat daarvan en het gegeven dat de verzoekende partij wederom geen gevolg gaf aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden afgeleverd. Echter, uit niets blijkt dat de verweerder partij louter op grond van deze vaststellingen heeft geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt namelijk dat in de daaropvolgende paragrafen uitgebreid wordt besproken waarom de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde elementen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zo wordt dus wel degelijk onderzocht of de concrete actuele toestand van de verzoekende partij ertoe leidt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet of bijzonder moeilijk kan indienen vanuit haar land van herkomst.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing verkeerd leest. *In fine* van de bestreden akte wordt weliswaar geoordeeld dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Echter, deze passage is in wezen de conclusie is van wat eraan voorafgaat. Verweerder partij heeft immers eerder in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het privéleven van de verzoekende partij in België niet van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om haar aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn, dan wel een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde gaat derhalve wel degelijk inhoudelijk in op de elementen betreffende de in België opgebouwde sociale en economische banden die volgens de verzoekende partij verbroken zouden worden bij terugkeer van de verzoekende partij. Concreet wijst de gemachtigde erop dat de verzoekende partij zich beroept op het feit dat zij haar centrum van belangen in België heeft opgebouwd en zij ter staving van haar in België opgebouwd banden weliswaar diverse getuigenverklaringen voorlegt maar dat hieruit niet blijkt dat deze sociale relaties dermate intens zijn of van die orde zijn dat een tijdelijke terugkeer naar Angola met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving uitgesloten is; dat de verplichting om een aanvraag in te dienen in het herkomstland niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, doch enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij het land tijdelijk dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet gestelde vereisten; en dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Met dit onderzoek naar het privéleven – waarmee gedoeld wordt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96)- zijn dus de elementen waarnaar de verzoekende partij verwijst, waaronder haar integratie, de duur van haar verblijf in België en de sociale banden die zij in België zou hebben opgebouwd, meegenomen en niet uitgesloten, zoals de verzoekende partij ten onrechte beweert.

De Raad herhaalt en benadrukt verder dat de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt, waarbij de verweerder partij in een eerste fase dient na te gaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is. Pas indien de verweerder partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij in een tweede fase overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag. Het is daarom niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verweerder partij om *in fine* van de bestreden beslissing, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond waarom haar integratie en lange verblijf in België kunnen rechtvaardigen dat zij haar aanvraag in België indient, te stellen dat deze elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, doch elementen betreffen die in de gegrondheidsfase worden behandeld. Hiermee stelt de verweerder partij niet, zoals de verzoekende partij lijkt te beweren, dat verblijf en integratie uitsluitend een grond kunnen vormen voor de toekenning van een verblijfsvergunning en nooit een buitengewone omstandigheid kunnen zijn voor het indienen van de aanvraag in België. Bovendien stemt het standpunt van verweerder overeen met de vaste rechtspraak van de Raad van State, en meer in het bijzonder het principe-arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen (RvS 9 december 2009 , nr. 198.769). In dit arrest preciseerde de Raad van State immers *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange*

duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen” de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (eigen onderlijning). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar specifieke geval anders over moet worden geoordeeld.

Door enkel te herhalen dat zij al geruime tijd in België verblijft en in het algemeen te verwijzen naar haar integratie, haar duurzame sociale bindingen en haar grote vrienden- en kenniskring, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven waaruit blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden, doch dat deze thans niet rechtvaardigen waarom de verzoekende partij de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet via de geijkte procedure indient. Dit klemmt des te meer nu de verzoekende partij nergens doorheen haar betoog enige ernstige poging onderneemt om *in concreto* aan te tonen waarom haar integratie en lange verblijf in België het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk zou maken om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij betoogt weliswaar dat het voor haar traumatisch zou zijn om na verregaande integratie en een lange verblijfsduur naar haar land van herkomst terug te keren, maar staaft dit niet. Daar waar zij opwerpt dat een aanvraag om machtiging in het buitenland jarenlang in beslag kan nemen, beperkt zij zich eveneens tot het uiten van blote beweringen. Waar zij nog betoogt dat de verweerder niet kan verwachten dat zij na zovele jaren nog terugkeert naar haar land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer, toont zij niet aan op basis van welke rechtsgrond haar een garantie zou moeten geboden worden op terugkeer.

Voor zover de verzoekende partij nog verwijst naar een arrest van de Raad van 29 oktober 2007 merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partij niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar aangehaalde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Bovendien blijkt niet dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoekende partij tijdens de onwettige verblijfsperiode, zodat een verwijzing naar voornoemd arrest van de Raad in die zin hoe dan ook niet dienstig is.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat in de eerste bestreden beslissing, in weerwil van wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk inhoudelijk wordt ingegaan op de in de aanvraag als buitengewone omstandigheid aangehaalde elementen met betrekking tot de verblijfsduur, de integratie en sociale binding van de verzoekende partij met België. Door louter voor te houden dat de door haar aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, toont de verzoekende partij niet aan dat de in de eerste bestreden akte vervatte motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij zet voorts niet *in concreto* uiteen op welke wijze de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald, of met welke elementen of documenten de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. Met haar betoog toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de eerste bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding, of dat er geen voldoende onderzoek van alle feitelijke gegevens zou hebben plaatsgevonden.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen belangen van de Belgische Staat en de belangen van de verzoekende partij, verwijst de Raad naar de bespreking van het tweede middel.

Daar waar de verzoekende partij met haar kritiek tot slot blijf geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.1.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht, en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Na een herhaling van haar theoretische uiteenzetting over de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, en nadat zij de inhoud van artikel 8 van het EVRM heeft weergegeven, betoogt de verzoekende partij concreet als volgt:

“Dat verzoeker al enige tijd in België verblijft.

Dat zijn centrum van belangen zich in België bevindt.

Dat verzoeker verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen en hiervoor wenst te verwijzen naar de steunverklaringen in zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat het begrip ‘privé-leven’ meer omvat dan de relaties met nauwe familie. Dat het gaat om het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen en dat deze relaties zelfs van zakelijke aard kunnen zijn. Dat het EHRM reeds aanvaard heeft dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (EHRM, 25 september 2001 P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; EHRM, 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; EHRM, 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland). Dat kan gesteld worden dat deze rechtspraak van het EHRM nog niet voldoende is binnengedrongen in de Belgische rechtsorde (P. DE HERT, “Vreemdelingen, artikel 8 EVRM en de Raad van State. De rechtspraak onder de loep” TVR 2002 n°3).

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten en dat aan zijn privéleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van de regularisatie van het verblijf van verzoeker en het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe. Dat de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze ertoe leidt, dat in het eventuele geval van uitwijzing, verzoeker het land dat hij beschouwt als zijn thuisland, zijn vrienden, moet achterlaten in schending met art. 8 EVRM. Dat, zelfs zonder uitwijzing, verwacht wordt dat verzoeker dit allemaal achterlaat, louter voor de vervulling van een formaliteit.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) alsook het artikel 12 E.V.R.M. of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Dat aldus ten gevolge van de schending van 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 en art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2.1. Waar de verzoekende partij betoogt dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op een wettelijke basis, dit dan toch niet toegelaten is indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een verwijdering een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu artikel 8 van het EVRM alsook het artikel 12 van het EVRM of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat om concreet uit te werken op welke wijze artikel 12 van het EVRM, dat het recht om te huwen behelst, wordt geschonden door de tweede bestreden beslissing. Zij laat eveneens na op concrete wijze uiteen te zetten waarom of op welke wijze het bestreden bevel een inbreuk zou uitmaken op het gelijkheidsbeginsel en/of het non-discriminatiebeginsel. Dit onderdeel van het tweede middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.2.2. Voor wat betreft de aangehaalde schending van de formele motiveringsplicht kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

De door de verzoekende partij aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, worden verder onderzocht in het licht van de toepassing van artikel 8 van het EVRM, dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht.

2.2.3. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Evenmin houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verdragsstaten hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en met inachtneming van hun verdragsverplichtingen, het recht de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Staten hebben bovendien het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, § 81; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, § 101).

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan het aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder voornoemde verdragsbepaling, oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt derhalve in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’ definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie-of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dus een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat zij al enige tijd in België verblijft, dat haar centrum van belangen zich in België bevindt, en dat zij verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen. Zij vervolgt dat de eerste bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten op disproportionele wijze ingrijpt op haar privé- en familielevens daar deze ertoe leidt dat zij, in strijd met artikel 8 EVRM, het land dat zij beschouwt als haar thuisland en haar vrienden moet achterlaten louter voor de vervulling van een formaliteit. Zij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten gebrekkig gemotiveerd werd en, door geen rekening te houden met haar familiale toestand, niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens. Het bevel om het grondgebied te verlaten zou zich bovendien uitsluitend steunen op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij besluit dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in artikel 8 van het EVRM alvorens de tweede bestreden beslissing te nemen.

In de mate dat de verzoekende partij opwerpt dat de bestreden beslissingen ten onrechte geen rekening houden met haar familiale toestand, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag geen gewag heeft gemaakt van familieleden die in België zouden wonen. Bovendien bevat de tweede bestreden beslissing de volgende motieven: *“Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen kinderen in België de aanvraag, noch blijken deze uit het administratief dossier, -Het gezins- en familielevens : betrokkene vermeldt geen familieleden in België de aanvraag, noch blijken deze uit het administratief dossier”*. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element naar voor dat deze vaststellingen zou kunnen ontkrachten, noch licht zij toe welke familieleden van haar in België en/of de Schengenzone zouden verblijven. Zij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden met haar “familiale toestand”. Bij gebrek aan familieleden van de verzoekende partij die in België of in de Schengenzone verblijven, wordt een schending van de bescherming van het familieleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Wat het privéleven van de verzoekende partij betreft, motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing concreet als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zijn centrum van belangen in België heeft opgebouwd en verwijst naar artikel 8 van het EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Echter, er dient te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de persoonlijke en sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoont dat hij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden met zijn persoonlijke en sociale belangen die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van zijn sociale bindingen legt betrokkene verklaringen van Belgische vrienden en kennissen voor die echter niet getuigen van relaties die van dien aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale bindingen in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Betrokkene beweert dat hij in het land van herkomst niets heeft en niet beschikt over de bestaansmiddelen of huisvesting die nodig is om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van verblijf. Het is echter aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die zijn beweringen kunnen staven. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in het land van herkomst niemand meer zou hebben om op terug te vallen en dat hij aldaar geen familieleden meer

heeft waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Angola en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg niet vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in die 27 jaren geen sociale contacten zou hebben opgebouwd in zijn land van herkomst, noch dat hij deze sociale contacten niet meer zou hebben onderhouden tijdens zijn verblijf in België. Hij bewijst alleszins het tegendeel niet. Bovendien blijkt uit het eerste VIB van betrokkene dat zijn beide ouders, 2 broers, 4 zussen nog in Angola verblijven. Betrokkene toont niet aan dat dit niet langer zo is of dat hij niet bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Daarnaast verklaarde hij tevens dat hij nog twee kinderen heeft in Angola. Deze beweringen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomengenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

Uit voormelde motieven blijkt dat verweerder niet zozeer het bestaan van een privéleven in België betwist, doch oordeelt dat er geen sprake is van een privéleven dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM teweebrengt. De gemachtigde stelde immers vast dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij alhier dermate nauwe persoonlijke en sociale banden zou onderhouden, dan wel sociale relaties met haar Belgische vrienden en kennissen zou hebben die van die aard en intensiteit zouden zijn dat die onder een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift niets concreet aan dat deze beoordeling aan het wankelen brengt. Ze beperkt zich ertoe op zeer algemene wijze aan te voeren dat haar centrum van belangen zich in België bevindt en dat zij *“verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen”*. Dergelijk vaag betoog is niet van aard om aannemelijk te maken dat de inmiddels in België opgebouwde banden onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Daar het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet werd aangetoond, diende de gemachtigde niet over te gaan tot een afweging tussen het belang van de verzoekende partij bij de uitoefening van haar privéleven enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Immers, indien er geen sprake is van een beschermenswaardig privéleven kan er ook geen sprake zijn van een onrechtmatige inmenging of beperking door de overheid.

Desondanks heeft de gemachtigde toch een zekere belangenafweging gemaakt. Zo vangt verweerder zijn motivering ook aan met erop te wijzen dat er inderdaad een afweging dient te worden gemaakt tussen het ingeroepen privéleven en de verplichting om de aanvraag om machtiging in te dienen bij de daartoe bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De gemachtigde wijst er vervolgens op dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, en dat de verplichting om een aanvraag in te dienen in het herkomstland geen breuk van de persoonlijke en sociale relaties betekent, aangezien dergelijke verplichting niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering doch enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partij het land tijdelijk dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet gestelde vereisten. Verweerder vervolgt dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is die de verzoekende partij zou toelaten de bepalingen van Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, en dat overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde stipt tot slot aan dat de verzoekende partij 27 jaar in Angola heeft verbleven, zodat haar verblijf, haar integratie en haar opgebouwde banden in België bijgevolg geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst, te meer er niet kan aangenomen worden dat verzoekende partij, van wie beide ouders, twee broers, vier zussen en twee kinderen in Angola verblijven, geen sociale contacten meer zou hebben in haar land van herkomst of deze niet meer zou onderhouden hebben tijdens haar verblijf in België, en het dan ook erg onwaarschijnlijk is dat zij aldaar geen familieleden meer heeft waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging om verblijf.

Gelet op het voorgaande, dient besloten te worden dat uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wel degelijk rekening heeft gehouden met het door de verzoekende partij aangevoerde privéleven, en dat hij, niettegenstaande er geen sprake was van een beschermenswaardig privéleven alsnog een belangenafweging heeft gemaakt, doch tot de slotsom kwam dat een tijdelijke terugkeer naar Angola met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om aan de wettelijke bepalingen te voldoen het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing niet of gebrekkig heeft gemotiveerd inzake artikel 8 van het EVRM of geen beoordeling of belangenafweging heeft doorgevoerd kan zij aldus niet gevolgd worden.

De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten aan die aantonen dat het bestuur bij zijn beoordeling enig relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht, dan wel haar belangen op disproportionele wijze heeft beoordeeld. Door in haar verzoekschrift louter te stellen dat zij reeds geruime tijd in België verblijft, dat haar centrum van belangen zich in België bevindt, en dat zij verscheidene banden heeft opgebouwd met verschillende mensen, dat zij het makkelijker acht om haar leven in België verder te zetten, dat zij geen zin heeft in het vervullen van administratieve formaliteiten om haar situatie te regulariseren, en dat de bestreden beslissing op disproportionele wijze ingrijpt op haar privéleven geeft de verzoekende partij aan het oneens te zijn met voormelde beoordeling, doch weerlegt noch ontkracht zij geenszins *in concreto* de motieven zoals uiteengezet in de eerste bestreden beslissing. Evenmin toont zij hiermee aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet op deugdelijke wijze tot stand is gekomen. In eerste instantie blijkt dat niet alleen toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat de verzoekende partij niet in het bezit was van een geldig visum, maar ook dat het bevel ook een motivering bevat inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens dewelke bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de verwerende partij rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Meer in het bijzonder motiveert verwerende partij als volgt: “- *Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen kinderen in België de aanvraag, noch blijken deze uit het administratief dossier, -Het gezins- en familieleven : betrokkene vermeldt geen familieleden in België de aanvraag, noch blijken deze uit het administratief dossier, - De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag, noch blijken er medische elementen uit het administratief dossier.*” De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan op welk vlak het bestreden bevel niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Dient er bovendien op gewezen te worden dat verwerende partij pas na het nemen van de eerste bestreden beslissing overging tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of er redenen zijn met betrekking tot het gezins- en privéleven van de verzoekende partij die een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland in de weg staan, doch geoordeeld heeft dat dit niet het geval is. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, heeft verweerder hierbij wel degelijk rekening heeft gehouden met haar “*familiale toestand*”, overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. Tevens blijkt dat verweerder een belangenafweging heeft gemaakt in het kader van voormelde verdragsbepaling. De verzoekende partij kan derhalve niet gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in artikel 8 van het EVRM alvorens het bevel uit te vaardigen.

2.2.4. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, dient te worden besloten dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming heeft miskend. Evenmin heeft de verzoekende partij aangetoond dat de motieven die hieromtrent in de bestreden aktes werden opgenomen niet deugdelijk zouden zijn, of zouden getuigen van een onredelijke afweging.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM is evenmin aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3. In een derde en laatste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel. Zij licht dit middel toe als volgt:

“Verzoeker roept de schending van het redelijkheidsbeginsel op zich in wat de beide beslissingen betreft.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvnV° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat verzoeker immers al de tijd ongemoeid werd gelaten.

Verzoeker is reeds enige tijd in België en meent dan ook een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van zijn langdurig verblijf.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoeker nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat dit in casu ten eerste het geval is nu hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dat daarom terzake ook het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.3.1. Waar de verzoekende partij in het derde middel de schending van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur" aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom. Door op algemene wijze de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur aan te voeren, slaagt zij hier niet in. Het derde middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3.2. De verzoekende partij betoogt verder dat nu zij reeds enige tijd in België verblijft, zij al die tijd ongemoeid werd gelaten, en zij dan ook een verblijfsrecht kan doen gelden op basis van haar langdurig verblijf, het niet redelijk voorkomt haar alsnog een bevel af te leveren. Zij wijst er verder op dat de wetgever haar de mogelijkheid biedt om een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad.

De Raad wijst erop dat het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, de rechter niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar verblijf op het Belgisch grondgebied, wijst de Raad erop dat zij dit element heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid in haar aanvraag tot machtiging tot verblijf, doch dat verwerende partij oordeelde dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat zij omwille van haar langdurig verblijf in België in de onmogelijkheid is om tijdelijk terug te keren naar Angola om aldaar de noodzakelijke formaliteiten te vervullen om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Zoals blijkt uit wat voorafgaat heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat het oordeel van verwerende partij op dat punt kennelijk onredelijk is. Door louter opnieuw te wijzen op het gegeven dat zij al enige tijd in België verblijft toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij is verder geenszins ernstig waar zij stelt dat *“het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekster na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt.”* Zij laat vooreerst na toe te lichten op grond van welke bepaling zij meent dat zij op basis van een precair en onwettig verblijf gedurende een aantal jaren “een verblijfsrecht” zou kunnen genieten. Zij gaat verder volledig voorbij aan het gegeven dat ten aanzien van haar reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen, met name op 6 september 2005, 7 februari 2008, 12 maart 2008, 15 maart 2010, 2 oktober 2013, en 26 oktober 2021. De verzoekende partij heeft er aldus zelf voor gekozen geen gevolg te geven aan voormelde bevelen en verder in illegaliteit op het Belgisch grondgebied te verblijven. Zij kan dan ook bezwaarlijk stellen dat het onredelijk is dat zij thans een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt na jaren van verblijf.

Bovendien toont de verzoekende niet aan dat het enkele feit dat zij reeds jarenlang in België verblijft zonder ooit over een permanent verblijfsrecht in het Rijk te hebben beschikt, verhindert dat verweerder haar een bevel om grondgebied te verlaten af te geven. Dit klemmt des te meer nu zij de vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat zij *“niet (beschikt) over een geldig visum”* niet betwist, en de gemachtigde luidens artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven aan de vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Daar de gemachtigde *in casu*, nu niet blijkt dat meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag zouden spelen en gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid, kan de verzoekende partij niet dienstig stellen dat de gemachtigde bij het nemen van het bevel het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft. Dat de verzoekende partij *“al de tijd”* ongemoeid zou zijn gelaten, zoals zij aanvoert in haar betoog, doet niets af aan deze vaststelling. Het enkele gegeven dat de verwerende partij nooit de stap heeft gezet om de verzoekende partij gedwongen te verwijderen van het grondgebied betekent nog niet dat verwerende partij kennelijk onredelijk gehandeld heeft of dat zij niet mocht overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen houder is van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, en niet heeft aangetoond dat zij omwille van de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden is verhinderd om terug te keren naar haar land van herkomst om de verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure.

De Raad wijst er voorts op dat het indienen van aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), en evenmin verhindert dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de verzoekende partij en belet bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.

Ook het gegeven dat de verzoekende partij over de mogelijkheid beschikt om een beroep in te stellen bij de Raad tegen de eerste bestreden beslissing, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Een annulatieberoep ingediend bij de Raad heeft immers geen automatische schorsende werking, en een beroepsprocedure ten aanzien van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten evenmin op (RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950). Bovendien heeft een eventuele vernietiging van de beslissing waarbij dergelijke aanvraag onontvankelijk werd verklaard niet tot gevolg dat er in hoofde van de verzoekende partij een recht op verblijf ontstaat. Een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft immers enkel tot gevolg dat verweerder opnieuw een beslissing over de verblijfsaanvraag dient te nemen, doch wijzigt niets aan de rechtstoestand van de verzoekende partij, met name haar illegaal verblijf.

De verzoekende partij kan, in het licht van wat voorafgaat, niet worden bijgetreden in haar standpunt dat het afgeven van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tegen alle redelijkheid ingaat.

2.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.4. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot de besluiten. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids-en/of het redelijkheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen geground middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter

C. VAN DEN WYNGAERT,

K. ALLYNS